

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvy Šiškeové a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **H. B. P.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018, č. j. MV-2149-8/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2020, č. j. 30 A 127/2018 – 54

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost a nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nesplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu; rovněž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

[2] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) požádal o přiznání odkladného účinku. Předně uvedl, že v řízení před krajským soudem bylo jeho návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno. Důvody, na jejichž základě krajský soud o návrhu rozhodl, stále trvají. Pro výkon stěžovatelova práva na spravedlivý proces je stěžejní, aby mohl zůstat na území České republiky až do skončení řízení o kasační stížnosti. I přes zastoupení advokátem musí být stěžovateli umožněno vystupovat v soudním řízení osobně, být se zástupcem v kontaktu, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení a podobně, a to i přes specifika řízení před Nejvyšším správním soudem. Skutečnost, že k bezprostřednímu opuštění České republiky může být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o povinnosti opustit Českou republiku či s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku.

V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Azs 299/2018 – 26, či ze dne 12. 9. 2019, č. j. 10 Azs 284/2019 – 25.

[3] Stěžovatel dále uvedl, že v současné době je v důsledku situace vyvolané epidemií nakažlivého onemocnění podstatně omezena možnost vycestování do zahraničí a není jasné, kdy bude obnoveno letecké spojení do Vietnamské socialistické republiky. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by znamenalo nepřiměřený zásah do života stěžovatele, který v České republice žije déle než 12 let a má zde vytvořeny ekonomické i osobní vazby. Nebyl nikdy trestně stíhán, nedopustil se přestupku ani závažného jednání na úseku pobytové agendy cizinců. Na základě výše uvedeného se stěžovatel domnívá, že jsou kumulativně splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku vyslovila názor, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny.

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[6] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy, tedy výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. Proto i k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby takové mimořádné okolnosti konkrétně vylíčil a podrobně zdůvodnil, proč se domnívá, že jeho mimořádná situace vyžaduje odložení účinků pravomocného rozhodnutí (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má současně povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32).

[7] Stěžovatel spatřuje hrozbu nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. v nuceném opuštění území České republiky, které by podle něj vedlo k hrozbě újmy na jeho právu na spravedlivý proces a rovněž by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom své dřívější judikatury (např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100), na jejímž základě krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. Závěry dovozené v citovaném usnesení, týkající se práva na osobní účast v řízení o kasační stížnosti, však byly relativizovány pozdějšími usneseními Nejvyššího

pokračování

správního soudu, která krajský soud při svém rozhodování o přiznání odkladného účinku nezohlednil. Jedná se např. o usnesení ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017 – 19, usnesení ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 25, nebo usnesení ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 – 28.

[9] Rozhodovací praxi týkající se návrhů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v cizinecké nebo azylové agendě odůvodněných zejména možným dotčením procesních práv sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nedávném usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38. V citovaném usnesení uvedl, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepostačuje pouze v obecné rovině vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nebo jeho právo být v kontaktu se svým zástupcem, pokud k tomuto tvrzení nepřistoupí další důvody či individuální okolnosti soudního řízení v dané věci. V nyní řešeném případě však stěžovatel takové důvody ani specifické okolnosti v návrhu na přiznání odkladného účinku nepředestřel. Stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že pro výkon práva na spravedlivý proces je jeho osobní přítomnost opravdu stěžejní.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje v této věci podmínky pro přiznání odkladného účinku za splněné. Stěžovatel nijak nekonkretizoval, jakých procesních práv by byl v důsledku nepřiznání odkladného účinku zbaven. Kasační stížnost je prostá vada a lze o ní věcně rozhodnout, přičemž v případě potřeby může komunikace stěžovatele s jeho zástupcem probíhat i bez osobního kontaktu. Stěžovatel neprokázal ani to, že by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti utrpěl nepoměrně větší újmu než jiné osoby. Stěžovatel pouze v obecné rovině tvrdí, že nepřiznání odkladného účinku by znamenalo zcela nepřiměřený zásah do jeho života, aniž by toto tvrzení blíže konkretizoval. Obecné prohlášení o ekonomických a osobních vazbách stěžovatele, které si v České republice za dobu svého pobytu vytvořil, ani jeho tvrzená bezúhonnost nemohou samy o sobě obstát jako důvody pro přiznání odkladného účinku.

[11] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a zvážení tvrzení stěžovatele dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozsudku, pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na právech. Protože nebyla splněna již tato první podmínka pro přiznání odkladného účinku, soud se dále nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[12] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[13] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy. Nelze z něj proto dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o věci samé (k tomu usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu